

съ благодареніе обаче азъ ще ви наричамъ братовчедъ, за да забравямъ по нѣкога скърбното чувство на осамотеніето ми на тозъ свѣтъ. Много ми е жално братовчедо, за това що вы ся е случило; храпавъ наистиня и върлъ е пѣтьтъ въ който вы е ввърлила честта ви. За това ще вы съобщѣхъ нѣкои мои частны по драгы идеи, които ми ся виждатъ достаточны да вы утѣшатъ. Често размышлямъ, драгый ми Маркыоне, че между многото тѣзи многолѣтны и ничтожны слугы, които днесъ ся кокошинятъ обтегнѣты въ калѣскы и палаты, сиромашеството има нѣщо благородно и достопочитаемо. Освѣнь това азъ съмъ склонна да вѣрувамъ че Богъ поиска да осиромашѣ нѣкои отъ насъ, щото грубийтъ, вещественныйтъ и любостяжательныйтъ този вѣкъ да има всякога прѣдъ очи достоинството, достолѣпіето, и честностьтъ, като съществуватъ благородны и безъ злато, безъ да ся продаватъ и безъ да ся купуватъ. Нѣмамъ какъ инакъ да оправдаѣхъ, братовчедо, рѣшеніето на Божій промыслъ за състояніето и на двама ни.

На това азъ прибързахъ да кажъ на г-жѣ Порое колко ми е драго това, дѣто наедно съ неѣхъ служѣ на челоуѣцытъ за урокъ, отъ който тѣ иматъ голѣмъ нуждѣ.

— Колкото за мене, повтори тя, обрѣгнѣхъ на сиромашеството и не тѣжѣ вече. Наистиня нѣмамъ толкозъ ничтожны души, щото като съмъ видѣла бащѣ си прѣзъ всичкыйтъ си дългъ животъ